"Віршована нісенітниця"
з листа до Джорджа Кітса

Сидять сумні, очима млосно блудять,
Щипають хліб, і чай зітханням студять,
І тратять пам'ять, і вже просто так
Сидять, забувши про вечерю й смак.
Бач, руки склали — от де щастя людям!
Хай гасне піч, ніхто не встане, жде,
Тому-то й Бетті з вугіллям не йде.
Зненацька муха у молочник пада.
Невже не визволить її громада?
О ні: пан Вертер ложкою, стеблом,
Сягнув у молоко — і вже столом
Вона повзе, радіючи обстою,
І мокру стежку довжить за собою.

Ромео, встань, до щипців досягни,
Бо вже свічки чадять. Але ж вони
Віщують саван! Ах, я недотепа:
Мені ж у сьомий, що за цирком, треба!
Жаль, жаль, а добрий маєте сурдут!
Де ваш кравець живе? Десь там... чи тут.
О, вибачте! Я втратив пам'ять — через —
Ну, як його... Де мій кравець? Я ще раз
Повторюю: не знаю. Що за спіх?
Він в Оппінгу — забрав би чорт усіх!